

## A bolygó mustár

Már maga sem emlékezett, hogyan kezdődött. A tubus végén levő dátum adna valami fogódzkodót, de a vége már régen be volt hajtva, többszörösen, egészen a feléig, és egy tubus mustár nem tudja kihajtogatni magát.

A szokásos napi rutin: nyílik a hűtő ajtaja, beviláglik a reggel friss fénye, egy enyhén reszkető kéz nyúl be, és sorban kipakol az asztalra mindent, amit csak talál. A mustár is ott feszít az asztal közepén. Aztán a kéz ide-oda nyúlkál, vesz a már ott várakozó kenyérből (szeletelt, puha héjú), tesz rá ezt-azt, a mustár csak várakozik. Tea csorog egy bögrébe, aztán minden sorban visszakerül a hűtőbe, becsukódik az ajtó, fél napra sötét lesz. Este ugyanez, majd jön a másnap reggel, a másnap este, és így tovább. A mustár már beletörődött, hogy neki ennyi jut.

Kissé egyhangú így az élet, de mit csináljon? Társai, az előre csomagolt sonka, szalámi, szeletelt sajt lenézték, amikor frissen, csillogó csomagolásban megérkeztek. A nagyvilág leheletét hozták magukkal, de tudta, hogy ez nem sokáig tart. Csomagolásukat feltépték, napról napra fogyatkoztak, aztán eltűntek. A paradicsomok, paprikák, almák meg végképp tűnékenyek. Átmenetiek, jelentéktelenek – gondolta, de azért kicsit irigyelte a dinamizmusukat.

A doboz tej meg a margarin komolyabbnak tűnt, hosszabb is volt a ciklusuk, de végül ezek is csak elfogytak, kicserélődtek.

Nem így a mustár, és erre büszke is volt. Néha az öröklét gondolatával kacérkodott. Büszke volt fontosságára, hiszen miért is lenne minden nap kipakolva az asztalra, ha nem azért, mert ő a biztos pont a világban?

Néha halvány emlékei jöttek elő: társakról álmódott. Úgy rémlett, egykor virslik is érkeztek, és őt felvették, megnyomták, és egy kevés belőle a virsli tányérra folyt. Ekkor történhetett az is, hogy behajtották a végét.

Ma már nincsenek virslik. Pedig tulajdonképpen nem bánta volna, ha néha lead magából egy keveset. Növelte volna az önbecsülését.

Ki-be, ide-oda a hűtő és az asztal között. Azt is megszokta már, hogy néha pár nap kimarad, mert ő a mélyhűtőbe kerül, de ez csak átmeneti állapot volt.

Aztán egyik reggel meglepetés érte: a reszkető kéz feléje nyúlt az asztalon, lecsavarta a kupakot, és kinyomott egy keveset belőle, egyenesen egy vajas kenyérré. Még fel sem ocsúdott, amikor egy „jaj, a sajtot akartam” sóhaj mellett visszakerült rá a kupak, és minden ment tovább a régiben.

A mustár azt gondolta, ennél több izgalom már nem is érheti. Mekkora tévedett!

A következő reggel a kéz másfelé indult vele, és betette a szekrénybe, a kesztyűk és sálak közé. Meglepődött a mustár, de imponált neki a helyzet. Teljesen új szagok, új társaság, puhák és tartósabbak körülötte a szomszédok, a fény is beszűrődik az ajtórésen. Itt hosszabb távúak a gondolatok, emelkedettebbek a perspektívák.

Voltak azért hátrányok is - mintha elfeledkeztek volna róla. A sálak kupacának mélyére került, itt egy időre megragadt, hiányzott a napi testmozgás, a megszokott ki-be játék. Kezdett beletörődni a helyzetbe, el is tompult kicsit.

Ekkor megint váratlan dolog történt. A kéz mindent kipakolt a szekrénypolcra, újra szortírozott, majd ide-oda visszapakolt, és a mustár is új helyre jutott: elegáns tárcák és jegyzetfüzetek közé, a sublót egyik kis fiókjába.

Ez imponált csak igazán neki! Magasra emelkedett a ranglétrán, fontosnak érezte magát. Micsoda szomszédok! Pénztárcák, hitelkártyák, tartalék kulcsok! És most már az unalomtól sem tartott, hiszen naponta többször kihúzták a kis fiókot, átforgatták, a szomszédokat kivették-betették, ellenőrizték. Elégedett volt, úgy érezte, méltó helyre, révbe jutott.

Hamar kiderült azonban, hogy nincsen megállás. Pár nap múlva másik fiókban találta magát a manikűrkészlet és néhány golyóstoll között. Itt is alig tájékozódhatott, és már át is került a varrótúk, cérnák és kimerült ceruzaelemek közé. Csak kapkodta a fejét, már megint utazott, és a piperecikkek között ébredt fel. Ennél már nem is lehetne izgalmasabb élete - gondolta.

Megint tévedett. Egyik reggel puha szatyor mélyére lett pottyantva, és himbálódzós útra indult. Friss levegő, új zajok körös-körül, sokszor kellemetlenül hangosak, hiszen már nagyon hozzászokott a csendhez. Aztán valami meleg helyre értek, másféle zsvaj vette körül. Ide-oda téblábolás után aztán egyszer csak az öreg kéz kezdte kipakolni a szomszédjait, és végül őt is, egyenest egy fémes pultra. Ámulva nézett körül: ezt a fénylő, forgalmas helyet valahonnan ismeri! Ő már járt itt! Beugrott: ez a szülőhelye! Itt került ki először a sötét dobozból, makulátlanul, ragyogóan, feltették a polcra a társaival együtt. Egyik oldalról a majonézek, másik oldalról a májkrémek. Micsoda remek társaság volt!

De nem sokáig nosztalgiázhatott. Egy ujj bökött a szomszédjára: „ez a pénztárcája, ebben tessék keresni”, és ő visszakerült a szatyorba.

És a kör bezárult. A szatyorból, rövid utazás után, visszajutott a hűtőbe, és a napi rutin is visszatért: reggel ki az asztalra, este vissza a hűtőbe. Minden a régiben, bár újabban átmenetileg idegenek is felbukkantak a hűtőben: zacskó kristálycukor, sótartó, papírszalvéta – ezekkel nem tudott mit kezdeni.

Eltöprengett a sorsán: ennyi kaland elég is volt, lesz mit feldolgozni, átgondolni. El is fáradt, és valami bizonytalanságot érzett a bensőjében. Mintha ő sem lenne már régi önmaga. Legyen elég ennyi, nyugalomra vágyott, és hát nem is történhet már semmi új vele.

Harmadszor is csalatkozott. Egyik reggel egy biztos kéz nyúlt a hűtőbe, kivette a szalvétát és a merőkanalat, majd magát a mustárt is. Lecsavarta a kupakot, kinyomott egy keveset belőle, majd ahogy volt, beledobta egy fekete zsákba. A mustár, ahogy felocsúdott, konstátálta, hogy ott vannak körülötte az ismerős, kibelezett csomagolások, a sajté, a parizeré, az üres tejesdoboz, a paprika csumája.

Aztán besötétült minden, a kéz megragadta a zsákot, kivitte, és egy konténerbe, egy bűdös halomba dobta.

A mustár sok mindent tapasztalt már, ezt is bölcs rezignációval fogadta. Nem volt elégedetlen, nem háborgott, hiszen többet élt meg, mint bárki más körülötte.

Valami zúgás támadt, a konténert felemelték, himbálódzás és zötykölődés indult, viszik valahová.

A mustár borzongó izgalommal ismerte fel: ennyi volt a világ neki. Most azonban valami más jön, irány a másvilág.